

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Lucií Gavendovou ve věci

žalobce: **Z. B.**
státní příslušnost Ruská federace
t. č. pobyt v Pobytovém středisku Havířov
Na Kopci 5, 735 64 Havířov – Dolní Suchá

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2026, č. j. OAM-1243/BA-BA01-VL15-PŘZ-2025, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 22. 1. 2026, č. j. OAM-1243/BA-BA01-VL15-PŘZ-2025, **se zrušuje.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 90 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, na jehož podkladě žalovaný rozhodl o žádosti žalobce ze dne 20. 1. 2026 o propuštění ze zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) tak, že žalobce je i nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce do 19. 2. 2026.
2. Žalobce namítá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s individuální situací žalobce a nezohlednil jeho zdravotní a psychický stav, konkrétně, že zdravotní stav žalobce se pobytem v detenčním zařízení značně zhoršil, kdy žalobce je téměř nepohyblivý, přemísťuje se pouze za podpory invalidního vozíku, je tedy osobou zranitelnou. Žalobce se domnívá, že by v jeho případě bylo možné uplatnit zvláštní opatření, a to konkrétně dle § 47 odst. 1) písm. b) zákona o azylu, kdy žalobce by se zdržoval na adrese Pobytového střediska Havířov, jelikož dle žalobce má tento na takové ubytování nárok ve smyslu § 42 zákona o azylu. Žalobce nemá v úmyslu samovolně vycestovat z ČR a skrývat se a marnit výkon správního rozhodnutí.
3. Žalobce dále namítl celkovou nepřezkoumatelnost úvah žalovaného stran naplnění podmínky pro udělení zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu, dle žalobce se žalovaný zabýval uložením zvláštního opatření pouze obecně a formalisticky, přičemž odůvodnění vykazuje znaky mechanického přebírání a šablonovitosti.
4. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí, přičemž obsáhle rekapituloval historii rozhodování o zajištění žalobce a důvody, které k tomu žalovaného vedly.
5. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 3. 11. 2025 rozhodl žalovaný o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 19. 2. 2026. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 12. 11. 2025 žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který rozsudkem č.j. 17 A 65/2025-102 ze dne 8. 12. 2025, který nabyl právní moci dne 10. 2. 2026, žalobu zamítl.
6. Podáním ze dne 20. 1. 2026 žalobce požádal o přezkum důvodů trvání zajištění. O této žádosti žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 22. 1. 2026, které bylo žalobci doručeno téhož dne.

Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
8. Co se týká rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí, postupoval soud v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS).

9. Soud se předně zabýval otázkou nutnosti trvání zajištění, resp. otázkou, zda ke dni vydání napadeného rozhodnutí trvaly či byly dány důvody zajištění s ohledem na to, že ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu má žalovaný povinnost po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumat, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají.
10. Pokud se týče důvodů trvání zajištění, uvedl žalovaný na str. 2 napadeného rozhodnutí pouze tolik, že důvody, pro které žalobce požádal o propuštění ze zajištění nelze podřadit pod důvody, pro které by jej bylo možno ze zajištění propustit.
11. Žalovaný dále v rámci vypořádání námítky žalobce ohledně propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců z důvodu, že zařízení nesplňuje specifické požadavky pro jeho zdravotní stav, kdy je pohybově omezen, konstatoval, že po prozkoumání zdravotní dokumentace a podkladů ve spise žádné specifické požadavky, které by žalobci znemožňovaly pobyt v zařízení nezjistil, a dále uvedl, že žalobce uvedenými problémy trpěl již ve své vlasti, což mu evidentně nebránilo ve vycestování z Ruska ani v dalším nelegálním cestování po zemích EU, žalovaný tak uzavřel, že žalobce není zranitelnou osobou, což ostatně žalovaný konstatoval již ve svém rozhodnutí č. j. OAM-1243/BA-BA01-BA06-Z-2025 ze dne 3. 11. 2025 o zajištění, kdy dle žalovaného se v tomto směru v situaci žalobce nic nezměnilo. Co se pak týká vypořádání námítky žalobce stran užití zvláštního opatření, k tomuto se žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nevyjádřil.
12. Podle krajského soudu v napadeném rozhodnutí absentují přezkoumatelné úvahy stran trvání důvodů zajištění. Obecné konstatování žalovaného v rámci vypořádání námítky žalobce stran jeho zdravotního stavu za takové úvahy považovat nelze. Z napadeného rozhodnutí není seznatelné, že ke dni rozhodnutí o propuštění trvají důvody zajištění, tedy důvody, pro které byl žalobce dne 3. 11. 2025 zajištěn, když žalovaný se k těmto důvodům a k otázce jejich trvání nijak nevyjadřuje. Je přitom povinností žalovaného v každém rozhodnutí o (pře)zajištění, tedy i v rozhodnutí o žádosti žalobce o propuštění se ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu zabývat tím, zda trvají důvody zajištění. Nelze tak přitom učinit pouhým odkazem na již vydané rozhodnutí či obecnými tezemi či povinnostmi, které však nejsou blíže přiblíženy (není zřejmé, z čeho vyplývají).
13. Již absence uvedených úvah a skutečností přitom způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
14. Soud se dále zabýval také otázkou doby trvání zajištění, jak ji žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí.
15. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu (ve znění účinném od 1. 7. 2023) platí, že žalovaný v rozhodnutí o zajištění *stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.*

16. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobce zajistil v zařízení pro zajištění cizinců do dne 19. 2. 2026. Rozhodnutí v této části odůvodnil tak, že tato lhůta byla stanovena původním rozhodnutím žalovaného o zajištění.
17. Takové odůvodnění doby trvání zajištění je však podle krajského soudu absolutně nedostatečné. Absentuje v něm totiž jakákoli úvaha o tom, proč bylo v případě žalobce nezbytné při rozhodování o jeho žádosti o propuštění ze zajištění přistoupit ke stanovení doby trvání zajištění právě po žalovaným stanovenou dobu.
18. Nynějším rozhodnutím totiž žalovaný rozhodoval o žádosti žalobce podle § 46a odst. 10 zákona o azylu. Pokud žalovaný shledal žádost nedůvodnou a rozhodoval opět o stanovení doby zajištění, byl povinen i v této části své rozhodnutí náležitě odůvodnit.
19. Žalovaný nemůže bez podrobnějšího odůvodnění přistoupit ke stanovení doby zajištění, aniž by bylo zřejmé, na základě čeho je nutné trvání zajištění právě po stanovenou dobu a nikoli dobu kratší.
20. Aplikace správního uvážení při rozhodování o stanovení délky trvání zajištění přitom musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí tak, aby soud mohl přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince a stanovení délky trvání zajištění soud ve správním soudnictví hodnotí postup správního orgánu a zkoumá, zda uvážení správního orgánu o stanovení doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011–39, týkající se stanovení prodloužení doby zajištění, jehož závěry jsou použitelné i v nynější věci).
21. Krajský soud proto uzavírá, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného v nynější věci neobstojí pro svou nedostatečnost a napadené rozhodnutí je na místě zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
22. K problematice nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů s ohledem na ustálenou judikaturu správních soudů lze dodat, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992-23, publikovaný ve Správním právu pod č. 27/1994, nebo nověji rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být ovšem vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Při posuzování nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí lze nepochybně vycházet také z judikatury NSS vztahující se k otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, zdejší soud uvedl, že „*nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení*“.

nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

23. Krajský soud pro úplnost dodává, že ve výroku tohoto rozsudku současně nevyslovil, že se žalovanému věc vrací k dalšímu řízení. Vychází z právního názoru vysloveného v rozsudku NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, dle něhož „*po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno (...). Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím, jakkoliv zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí.*“ Citovaný právní názor je použitelný i na právě řešenou věc, a krajský soud nemá důvod postupovat v souzené věci jinak.
24. Konečně krajský soud uvádí, že s ohledem na výše přdestřené právní názor pro nadbytečnost již nevypořádával další žalobní námitky.

Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil.
26. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, přičemž náklady žalobce tvoří poštovné ve výši 90 Kč v souvislosti s podáním žaloby. Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 24. února 2026

JUDr. Lucie Gavendová
samosoudkyně